Download from:aghalibrary.com

د کتاب پیژندنه:

د کتاب نوم : د لمبو کلی
شاعر : اسدالله زمری
د چاپ تاریخ : ۱۳۷۹
لمړی چاپ : ۱۳۷۹
تیراژ : ۵۰۰ جلد

اهرك

زما سوځیدلو کلیوالو ته !

د انټیر نیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

Download from:aghalibrary.com

سکروټي

دزړه تنور کې مې سکروټې دي بلیږی پسی

په سر پرتې مې درنې ګټې دي درنیږی پسی

د وخت څپیړی راوریږي مې د روح په رخسار

په تن راوښتې راته ختې دي پلنیږي پسی

92/10/26

Download from:aghalibrary.com

مینه اوکړکه

دژوندانه دترخوزهرو....

له سرو وینو ډک دی !

دزمانی دکړاوونو په منګلو کښی ښکیل،

چی ددی سوی ګوګل تنګ محیط ئې لا ښکیکاږی

ورته حیران یمه زه

چی دی یوه موټی دغوښو اورګونو ټوټی،

ټولی نړی نه لادرنه اوستره

له ښو او ښکلو سره، او له بدیو ځینی

څنګه داستره مینه؟

څنګه دالویه کرکه؟

سره یوکړی او ځای کړی ئې ده خپل زړګی کې؛

پدی وړوکی ځای کې.

ورته حیران یمه زه؛

ورته حیرانه نړی....

۹۳ /۲/۱۴

Download from:aghalibrary.com

د هجرت شپه

خدایه څومره دی اوږده د غم دا شپه شوه

له پیړۍ نه ئې اوږ ده هر ه شیبه شوه

ورته عمر د عیسی زغم د یونس را

چې مې ډکه د زړګې د زغم کا سه شوه

۹۳/۸/۱۷

Download from:aghalibrary.com

افغانستان

اور پری بلؤ له پخوا نه خو اوس سکور شو

د نیستي غږئی په درست جهان کی خپور شو

ټول د مرګ او بد بختی فریاد فریاد شو

خوږ وطن می، دی خوارِه ولس ته ګور شو

۲۲/۸/۹۳

Download from:aghalibrary.com

افغان مهاجر

لــه وطن نه لری پروت یم لکه مړي

د غـمـونـو تـور تـوفـان پـه مـخـه کړي

شی هر قدم چي ږدم غزي می په پـښو

یترې د غربت د ژوندون بار کړم سترې

۹۹/۸ /۲۲

Download from:aghalibrary.com

افغان ولس ګریله

د کاله په انکړ ګډ راته مرګی شو
د کلو د سر دښمن مې سکنی شو
نه می وس د کوم پاخون شته، نه د ناستې
د وطن هر یو قدم می تورلوګی شو

۹۳/۸/۲۲

Download from:aghalibrary.com

د طاعون په کام کې

نه د مرګ د پنجو ښکار شوم نه ژوندی یم
د وطن د کنډوالو یو تور کودی یم
د غربت د طاعون کام کې یم لویدلی
په دې لوی جهان کې ټولو ته پردی یم

۸/۲۲/۹۳

سوال

په وطن مو راخپره توره و باده

په هر کور کډه د مرګ او ویر ژړا ده

د نو کرو نوکران مو باداران شول

خدایه دا مو بیا د کوم جرم سزا ده

۹۳/۸/۲۲

وطنه!

داد دځمکی په سر جوړ جنت:آلمان کې

لکه پروت چې یم دغم په تور زندان کې

نه غړیـــږی یـــې لیـــدو ته زما سترګې

همیشه دی یم وطـــنـــه پـــه آرمان کې

دتا مینی مې په تـــول بـــدن ،اوربل کړ

د سوز چیغه می خـوره شوه په آسمان کې

ستا په یاد می دزړه ویـــنی و هـــی داری

راته سوزی می هډونه ســتا هجـــران کې

چی به نوم دخپل وطن وربـــاندی کیږدی

داسی ځای به پیدا نه کړی تـول جهان کې

۹۳/۸/۲۳

لویه خدایه

خـلیـفه کـړ تا پـخپـله په جهان کې

تا اشرف المخلـوقات کړ پـه قـرآن کې

اوس چې سوځی تل درنګ، نژاد تو پیر کې

دا دی څه نـفرت ګډ کړی پـه انسـان کې

ورور دی وواژه دورور پـه لاس په کـرکه

دا وحشت خوموندہ نه شی په حیـوان کې

چې دی ورک کړ دنیستۍ په تور ګرداب کې

څه ګناه دی وه لیـدلی پـه افـغـان کې

کـه دی جـوړ زما وطـن ځیـنی دوزخ کړ

ماکـړه ښـخ ددی دوزخ په ګورسـتان کې

۹۳/۸/۲۳

د اوښکو تکل

تودې اوښکې مې له ستر ګو وهی داری

بـنـــدوی ئـې نـشـــی هیڅ د بنو باری

د نـــظـــر بـه مـــخ پـردي راته راکاږی

راتـــه بنـــئـــې دوطـن دتـللو لاری

۹۳/۹/۱۴

د زمانې ناخوالې

که هر څومی دژوند شپې ورځې شی تیرې

ناخـــوالـــې دزمـــانې مې نه شی هیرې

نـــه سکون کـــې په قراریـم نه سفرکې

نـــه پـــوهـیـــږم چې وتـــښتمه چیرې

مرګ نـه نه لرمـه ویره هـــیڅ قسـم دې

چاپـــیـر کړی یم دژوند دساتو ویـرې

دوطن خوږوالـی اوس راته څرګنـد شو

دغربـت بلا چی شوی رانه چاپیـــرې

دخـپل وران وطن ایره به پری ورنکړم

که هر څومره شی ښکلاوې دلته ډیرې

۹۳/۹/۱۴

د وطن په یاد

که مې نصیب شی یو ځل بیا کله دیدار د طن

غیږ کې به کښیکارم هر بوټی او خار د وطن

دبل په ملک کې که جنت وی شپه مې نه تیریږی

د نورو قصر نه بهتر دی تور مزار د وطن

تر څو به سوزم د غربت په تناره : المان کی

خدایه او به مې کړی په بوټو د ګلزار د وطن

ښکلی وطن، مغزور ولس مې نن تالا والاشو

ورک شو هغه چې ئې اخیسیتی دی ازار و طن

زړه راته وائې چې ځه والو زه په غرو ، رغونو

ګوندی پیدا کړی سر د روکی چیرته لار د وطن

ای د ملکونو خدایه !ای د دی دنیا مالکه !

کله به یو کړی د افغان ولس په کار د وطن ؟

۹۳/۹/۱۴

دلته او هلته

دلته چې وینم ټول وطن دی په ګلونو کـــې ډوب
یاد ته مې راشي خپل هیواد چې دی سرو وینـو کې ډوب
دلـتـه اســـمـــان تـه دختـلـوتـکلـونـه کـیږی
زمـا ولـس د شـهـیـدانـوپـه قـبـرونـو کـې ډوب
دلـته د ژونـد لـپاره هـڅې کـیږی شـپـه او ورځ کـې
هـلـته واړه زاړه ، ځـوانـان دي ټـول مـرګـونو کې ډوب
دلـته مـقام نـه د انـسـان سـتـره نـمـانـځـنه کـیږی
هـلـته هـر څـه دي د وحـشـت پـه تـورتـمـونو کې ډوب
دلـته ځـاریږی، یـو د بـل نـه تـش د «مـیـنې» پـه نـوم
هـلـته دوه ورونـه پـه کـیـنو او نـفـرتـونـو کـې ډوب
کلـه بـه ورسـیـږی پـای تـه دافـغـان غـمـیـــزه ؟
کلـــه بـه هـم زمـونـږ هـیـواد شـي سرودونو کې ډوب

۱۹۹۳/۹/۱۶

آشنا

ته مې یې د مینې الهه ته مې مولا د زړه
ته یې تلوسه زما او ته مې یې ، سودا د زړه
ته د محبت د باغ ګلونو ته د رنګ جلوه
ته مې یې د ژوند بهانه ، ته مې مسیحا دزړه
ته ښکلی نغمه یې چې د روح په ګوتو جوړه یې
ته یې ترنم ، ته ترانه ، ته مې غوغا دزړه
ته د کوه قاف پری او ته یې د جنت حوره
ته مې د خوښیو جام او ته مې یې سوما دزړه
تاته دی خوښی شی د دنیا او د عقبی نصیب
ته چې مې په غم د زمانې کې ئې اشنا د زړه

۱۹۹۳/۹/۱۶

جنت او دوزخ

دې آزادی، نه خپل زندان ښه دی
له دې ګلشن نه خپل ډیران ښه دی
که جرمنی دی د دې ځمکی جنت
ترینه دوزخ :افغانستان ښه دی

۱۹۹۳/۹/۱۸

د نیشې خوند

ځان مې په خم کې د شرابو لمبول غواړم
دا ډیر غمونه د د نیا لږ هیرول غواړم
د عمر تږی، د زمان ددښتو ستړی کوچی
یو ځل مې ژوند کې دغه تنده ماتول غواړم
ځینو ته یو څاڅکی شراب هم د کاسو ځای لري
زه یې موجونو کې د خپل سر آزمویيل غواړم
یم له ساقي نه پوروړی د شرابو یو جام
د بل له پاره یې د ځان مریې کول غواړم
خمار ځپلي ته معلوم دی سچه خوند د نیشې
د زړه په ژبه د مغزونو پوهول غواړم
سترګه د جام که د مینا لاری ته تکه سره شوه
زه یې د سرو شونډو خندا کې ښکلول غواړم
کومه نغمه چې خدای ځای کړې د ښیښې په خوله کې
د احساس غوږ باندی یې روح ته اورول غواړم
د سرو شرابو لږ غندل هم نا پوهي ده ډیره
هوښیار سړی یمه په سر یې اړول غواړم

۱۹۹۳/۹/۲۱

هلته او دلته

هلته له هری خوا باران غوندی مرګونه اوری
دلته چې هر لوری ته ګوری سره ګلونه اوری
هلته لمبی او لوګی خیږی د افغان له کوره
دلته فضا ،ځمکه ، اوبو باندی عطرونه اوری
هلته د وینو تور سیلاب دی ټول ولس اخیستی
دلته اختر دی، د ژوندون ښکلی رنګونه اوری
هلته د اوښکو په توفان کې یو ولس ډوبیږی
دلته کوڅه په کوڅه، کور په کور خوندونه اوری
هلته توپک غږیږي ، ژبه د انسان ګونګه ده
دلته د سولی سیوری خپور دی سرودونه اوری
هلته کړیږی انسانان د جنګ په سره دوزخ کې
دلته په دې دنیا هم واړه جنتونه اوری
هلته نازل هم د خالق هم د مخلوق غضب دی
دلته د قهر پر ځای هم د خدای رحمونه اوری
هلته سوځیږی د کلتور پښی د جهل اور کې
دلته د شرق له وریځو جوړ لوړ فرهنګونه اوری
ای د افغان ستره ملته لږ را وخوځیږه !
په تا د پلار او د نیکونو پیغورونه اوری

۱۹۹۳/۹/۲۳

د وحشت دیو

دا څه حالت دی چې دې نوی چنګیز راوسته په کور د افغان
دیو د وحشت دی یاغی شوی په هر لور د افغان
هر څه تالا کړل ددې سپینې بلا سرو لاسونو
ګور کې نا ارامه دی هر پلار او هره مور د افغان

۹۳/۹/۲۹

د زړه سوز

که مې یوه شیبه د زړه سوز کوم قلم وا خلی
لکه د شمعی به اور، سر نه تر قدم وا خلی
چې هم جهان ، هم مې جانان له ځانه ورټلم
څوک به زما له اوږو د غومره درونده غم وا خلی
یو ځل به نه شی د مراد غوټی ګلونه کله
د ژوند نیالګی که مې د غم له اوښکو نم وا خلی
د حوادثو توفانونو مې کړه کړله ملا
څراغ د عمر به مې څنګه تاب او دم وا خـــلی
د حسرتو پنجې به راکاږی مرئ د امید
د زمانی دیو چې مې هیلو ځـینـې دم وا خلی

۹۳/۹/۲۹

د حسرت اونښکه

او ښکه د حسرت چې د غم ستر ګې نه جدا شوله
سوز ته د زړ ګي يې په ژړا خپله ژړا شوله
و دريده، وريږ ديده، وښـوئـېده خـاوروتـــه
ستر ګو د احساس ته د ماتم د مخ ښکلا شوله
عمر ته يې، نيم نفس ،خندلو ته خوله جوړه کړه
شوندې يې ترڅې وی چې لاړله فنا شوله
جوړه ترانه شوه د بسل مرۍ کې بنـــده وه
ښکلې دردانه شوه د صدف د زړه بلا شوله
پتې تويوه اونښکې زمريه د ګوګل تـل ته
اور به ورنه واخلي که خبره تری دنيا شوله

۹۳/۱۰/۱۲

زه

سره اوښکه د غم وم چې په مخ د دنیا پریوتم
پرخه د سحر شومه په غرو او صحرا پریوتم
یو سوی فریاد وم له دردمن زړه نه را پورته وم
دود د اوسیلو شومه په مخ د رڼا پریوتم
مات ساز د ماتم وم د ویر کور کې غږیدم غلی
سوز د غمجن زړه شوم په لیمو د ژړا پریوتم
هیره افسانه وم له غوږونو او له خولو پاتی
پته خزانه شوم وران انګړ کې د چا پریوتم
لوند څیری ګریوان وم د زخمي ټټر په وینو سور
څیری لنګوټی شوم په اوږو د ګدا پریوتم
زه د مات بانه په څیر اغزی د چا د ستر ګووم
تور لا چې لونګ شوم، خو اوربل نه جدا پریوتم
بخت دی که تقدیر او که خالق مې ځوروی څله؟
غیږ کې د جانان که بی خبر له عقبا پریوتم
مست ګرځي یارانو د خوښیو پیمانې په لاس
خیر دی که زه لاړم په پنجو د بلا پریوتم

۹۳/۱۰/۱۵

په مینه

جانانه راکړه د سر و شونډو پیمانه په مینه
چې کړمه هیره د غمونو زمانه په مینه
د شونډو جام کې دی د مینې شراب راکړه په خوند
د حسن شمعی چې دې شمه پروانه په مینه
راکړه عسل د خوږو شونډو د رنه وګرځمه
راته مې ماته کړه د تریخ ژوند زولانه په مینه
مست مې کړه داسی چې خوښیو کې شم ډوب له شوقه
څو درته واورومد مینی ترانه په مـیـنـــه
راکړه چې ماتې نه کړم بیا کله توبې له میو
څوپاتی نه شی د شرابو بهانه ، پـه مـیـنه
ته یې شراب، ته یې د بنګو پیاله ، ته یې سوما
د تا له پاره یم دیره په میخانه پـــه مـیـنـه

۱۰/۱۵/۹۳

آنچه خوبان همه دارند تو تنها داری

ستا د مینی په هر خم کې ډیر سوزونه ،ډیر خوندونه
ستا د حسن په جلوو کې، سری سکروټې-انګارونه
ستا د قهر په انګار کې، د عاشق د سوځیدو اور
ستا د ناز په لطافت کې د وریښمو خروارونه
ستا د مخ د رنګ په باغ کې، د ګلونو باغچې ټولې
ستا د زلفو په تیارو کې ، توری شپې او تورتمونه
ستا د سترګو په ګردش کې،د دنیا د خوځیدو راز
په ښکلا کې یې ویدې دې هوسۍ ګانې، نرګسونه
ستا د غاړې له مینانه، د مینا غاړه ده ماته
ستا د قد په رسایۍ کې ټولې سروې-شمشادونه
ستا د غږله ولولو نه، زما روح ته آرام راشي
ستا د سرو شونډو په خوند کې دي سوماوې، شرابونه

۹۳/۱۰/۱۵

برخه

د خوښۍ برخه کې مې غم ولیږه
ما غمځپلي ته همدم ولیږه
بل چاته نه ټیټیږي لویه خدایه
زما سجدو ته یو صنم ولیږه !
له وچ ګوګل نه مې لمبې جګیږي
لږ یې تسل: د اوښکو نم ولیږه
د زړه داغونه بل علاج نه لري
ورته د خپل وصل ملهم ولیږه
ستا د هجران لحظې کلونه ښکاري
یا خپله راشه ، یا لږ زغم ولیږه
چې مې د ژوند اسره دتا مینه شوه
اوس یې بقا ته خپل کرم ولیږه

۹۳/۱۰/۲۱

شیبې

څومره شوې اوږدې د انتظار شیبې
ورکې شوې تیارو کې د سهار شیبې
وصل که هجران که دواړه سوځي ما ؟
کومې دي خاونده د قرار شیبې ؟!
محوه دې وم زه ، په تلو دې پوه نه شوم
څومره دې خوږې وی د دیدار شیبې
ما درته د زړه دراز ویل غوښتل
لاړې مې له لاسه دا ظهار شیبې
څو مې دی لیمو کې ستا تصویر تازه
ښکاره راته هر وخت د بهار شیبې
یو ځل که دې بیا په سترګو وینم
ستا د هجر ورځې دي د دار شیبې

۹۳/۱۰/۲

د سیند پري

چې مې د او ښکو په موجونو کې پیدا کړلې ته
د سیند پري وی ما د خپل عشق مولا کړلې ته
د جنت حوره د بش ر په بڼه راغلې ماته
ما د ژوندون و تروړمیو ته رڼا کړلې ته

۹۳/۱۰/۲۵

ویره

اوښکې مې په مخ چې د هجران له ویرې غلې ځي
زړه ته می څه وایې په ګریوان له ویرې غلې ځي
شور د محبت مې دې ساتلی په مغزو کې پټ
کریکه د جنون مې په بیابان له ویرې غلې ځی
ستړی شوم لټون کې ستا ثاني مې پیدا نه کړله
سترګی مې په ننګ ددې ارمان له ویرې غلې ځي
تا چې یوه ورځ کله ونه وینم سو ځیرمه
چیغه مې له سوزه تر آسمان له ویرې غلې ځي
اوښکو غمازي کوله ، مورډی په دیدن نه شوم
تنده د دیدار مې په شریان له ویرې غلې ځي
ویره مې د تا د پاکې مینې رسوایې کې ده
ما رسوا نه ویره په میدان له ویرې غلې ځي

۱۰/۲۷/ ۹۳

د زړه لمن

د زړه لمن کې مې داغونه پراته
پکې جهان جهان غمونه پراته
د لیونتوب له کانو ډکه ښکاري
که دې د تا دمینی غرونه پراته
هری اداء دې دی پرې اور بل کړی
له هره نـــازه دې ګلونه پراته
چې مې ځولې کړله د وصل خیرته
ورکې د اوښکو امیلونه پراته
اورئې اخیستی دی له خپله لاسه
ورته دې سوي ارمانونه پراته
لږ دی قدم پکی په پام جګوه
دلته د هیلو دې مات زړونه پراته

۹۳/۱۱/۱

د مړګ ګوانښونه

ای د جنت حوري ته که ما باندې نازونه کړی
زړه ته مې پام ساته ،مات د هیلو به مې زړونه کړی
تا چې له غرور نه د لمر ټیک په تندي وواهه
خو به را خـــپاره په دې سوالګرو تورتمونه کړی
تانه که جلوی د پسرلیو رنګ او بوی آخلی
پام ! چـــې اوسیلي مې د خزان سړه بادونه کړی
لاس د لوټماری که د زړښت اوږد شو دتا په لور
ماتـــــه ځوانیمرګ به ټول د وصل تکلونه کړی
راشه چې امید مې ژوندون په پښو ودریږی
څو به په فراق کې ماته ژوند د مرګ ګوانښونه کړی

۹۳/۱۱/۱

خاورې

کله چې له خاورو سره خاورې مې هډونه شي
هره یوه ذره به ئې ستا راتللو ته ګلونه شي
ګرد زما د خاورو که دې پریوت د رخسار په ګل
خاورو کې به سره ، زما له شرمه رخسا رونه شي

۹۳/۱۱/۲

داد

که سُوری مې له حالاتــو نــه لــړمون دئ

رانــه ورک نــن او ســبــا او که پروندئ

خــوچــې تــه مــې ئې په خواکې زما مینی

له خوښۍ او څوکالۍ مې ډک ژوندون دئ

۹۳/۱۱/۲

دلمبو فواري

ای بې روحه ، بی احساسه سړې ځمکې !

داسور اور د دې ساتـــلی څـله زړه کې؟

فـــواري بـــه دلمـــبـو وي جوړي کـړې

چی می مور کښیوته ستا په تیاره تـله کې

۹۳/۱۲/۱۰

دمور دمړینی سوال

په محشر کې چې ژوندی بیا ټول جهان شی

هر مخلوق لپاره جوړ ستـر امتـــحان شی

زه بـــه سوال دخـپلې مور ورځنی وکړم

خپله خدای به می ځواب ته هک حیران شی

۹۳/۱۲/۱۰

تعجب

په یوه سپرغی مې چیغه ځي آسمان ته

په یو وورې خوږ وایم اور ورکړم جهان ته

څنګه دود او ایره نه شو دمور مرګ کې

زه حیران یمه داخپل ناتوانه ځان ته

۹۳/۱۲/۱۰

دمور په غم کی

ای سیندونو زه له تاسي نه حه غواړم !

تول شی وچ چې زه دمور په ویر کې ژاړم

که مې ډوبه شوه دنیا اوښکو کې توله

زه ګرم نه یم چې ئې په غم له ځانه لاړم

۹۳/۱۲/۱۰

په خپل کور کې مسافره

مسافره ورنه لاړل اولاد و نه
شوه یوازی ، لور په لور ئې کړاوونه
نه څوک پاتې شول چې وئې پوښتي حال تری
چې تکور ئې کړي د زړه ژور زخمونه
نه چې پاکې ئې کړي ترمې ترمې اوښکې
په زخمی روح باندی ئې وا وښتل غمونه
تنګ ګوګل کې ئې نفس په سوځیدو شو
په بیمار بدن ئې راغلل سخت دردونه
په سختیو کې ئې ویلی حوصله شوه
شول ئې بند سوی سینه کې فریادونه
بیکسی کې مرګ تری هم حیا ونه کړه
نامردی کې ئې پرې وکړل ګوزارړنه

۹۳/۱۲/۱۰

زما مور

ددنـــیا غـــمـــونه ئـــې واچول په زړه کې

زر اغـــزی شول ورته شـــنه په هریو پله کې

دمرګـــی بلا پـــرې نـــه ښـــوده نفس ته

دزړه پاتې ئې شول په زړه ،دخولی په خوله کې

۹۳/۱۲/۱۸

زما دعا

تور لـحـد دې څراغانشه زما مــورې

په محشر دې مل سبحان شه زما مورې

جنــتــونه دې پښو لاندی پــراتــه وه

په فردوس کی دې مکان شه زما مورې

۹۳/۱۲/۲۱

زما قسمت

ای خاونده ددې دوارو جهانونو
لوغړن کړم دژوندون ډیرو غمونو
بې له او ښکو مې بل څه نه دي لیدلي
کړ مې ستونی څیری ډیرو فریادونو
د ځوانۍ په فصل پوه نه شوم چې کوم وو
یم ګیر شوی د زړښت په عذابونو
زما برخه خوشحالي دی کړه دنورو
کړ نصیب دې زما غم د څو نسلونو
دې انصاف ته زه حیران یمه خاونده
کړ قسمت دی راته ډک له ماتمونو
چې به کله لا رښا په ما دا شپې شي
نور خو وړوند کړمه بی پایه تورتمونو

۹۳/۱۲/۱۹

دونیا غمونه

ځوروي مې د دنیا غمونه څومره ؟
خو ځوي مې د زړګي دردونه څومره؟
د غربت په مصیبت کې یم ګیر شوی
سو ځوي مې د نیستیِ اورونه څومره؟
د ژوندون خوښیِ مې ونه لیدله کله
ډوبوي مې د وحشت موجونه څومره؟
ددنیا په مخ په توره جامه ګرځم
شرموي مې دعقبا ننګونه څومره؟
نه شوم یار او نه اغیار د چا په ژوند کې
کړوي کې د خپل ځان فکرونه څومره؟
چې به کله لا رسیږي خپل آخر ته
دردوي مې هر نفس ، هډونه څومره ؟

۹۳/۱۲/۲۱

وطن سوزان

بـــر یـــتـــونـــــو وطـــن وسـوزاوه ږیـــرو او

څـــه بـــی دیـــنـــــو څـــه د دیـــن تـیکـه دارانـــو

راخـپـــــری وی تـــر څـــو دغـــه تـــوری وریـــځی

بـــاران د تـــودو ویـــــنو سـور خـــود بـــه اوری

۹۴/۱/۴

شراب

ځکه نوم وربانديې ايښی چا «شراب» دی
چې ترکيب کې يې څه «شر» او يو څه «آب» دی
لا دې شونډو ته ور وړی يو ګوټ نه وی
چې جوړ کړی دې دی شر تللی دې آب دی

۹۳/۱/۱۸

یوبل زړه

ای خالقه د هـــرچا د قسمتونـــو
ای ویشونکیه د خوښیو او غمونو
راته راکړه یو بل زړه پاتی ژوندون ته
زوړ مې ویلې شو له ډیرو کړاوونو

۹۴/۱/۱۸

بد تر بور

هر سحر مشرق په خپلو وینو سور دی
د تاراج او تباهۍ یو بل تنور دی
د مغرب لمن دده په وینو سره شوه
دی یې ستر خوني دښمن او بد تر بور دی

۱۸/۱/۹۴

د هیلو کلی

راشه ته زما د سوی زړه کوربه شه
ښکلي هیلي په خپل کلي کې دیره شه
د صدف په څیر به خپلی وینی درکړم
ته زما د آرمانونو دردانه شه

۹۴/۲/۲۷

لاشخور

د وطن په تن مې بل د جګړې او ر دی
سو ځیدلی د زوی مرګ کې پلار او مور دی
د وحشیانو پاچاهۍ کې هر څه لوټ شول
مجاهد مې د مظلوم ولس لاشخور دی

۹۴/۲/۲۷

پرله پسې فاجعې

اور دې بل کړ د افغان ولس په کور
څه دې کیوسته بیا تل ته د تور ګور
آواره دې د جهان په هره خوا کړ
خدایه څه به لا وروښیئ ته نور ؟!

۹۴/۲/۲۸

دو طن پسرلی

پسرلی دی هره خوا ګلان غوړیږي
د رنګونو او ښکلا محشر جوړیږي
زما وران وطن کې ګل او شنیلی نشته
چې د وینو سور باران پری راوریږی

۹۴/۳/۱۹

محشر

غږیدلې ده شپیلۍ د ستر محشر
چې وطن شو د افغان زیر او زبر
هر انسان دی پکې څو ځلي مړ شوی
هرې لوښتې نه جوړ شوی دی سقر

۹۴/۳/۱۹

خوار شوی افغان

خدایه څنګه دې کړ ، خوار عظیم افغان
چې نوکر شو دایران ا و پاکستان
دوی چې نه نیول هیڅ چا په نوکری هم
دې بې ننګو کړل زمونږه باداران

۹۴/۳/۱۹

د مجاهر له لاسه

دی د سوال کتري ته ناست اوس ستر افغان
ده محتاج کړ د ایران او پاکستان
لعنتونه د تاریخ پری را اوریږي
مجاهد شو بې غیرت او بې ایمان

۹۴/۳/۱۹

وطندارته

وطنداره له سوري زړه نه دې جارشم
ستا د هرې سلګۍ سوزته سورانګارشم
د وطن او هر عزیز په داغ کې وسوې
کاشکې ستا ددرد دوا ته لږ په کارشم

۹۴/۳/۱۹

زما اوښکې

د زمان تیارو ته اوراخلی ، رڼیږي
د غمو اورته سوځیږي او بلیږي
زما اوښکې بې قیمته دردانې دي
په هر درد کې مې د زړه په حال پوهیږي

۹۴/۵/۸

بې چارګي

بار د ژوندانه مې راته ماته غبرګه ملا کړله
یار مې هم له څنګه شو ګوښه ، راته ئې شا کړله
څه به پّه تودو اوښکو د زړه سکروټې توروم(۱)
کله چا ژړا د لوغړن د ټپ دوا کړله ؟!

تورول= لمسول/راویښول

سوی ګلبوټي

زمونږ اوښکو سمندر قوی څپه نه لري ؟ !
که مو د غم ونه په دې ساحل ریښه نه لري ؟ !
ماو یل دنیا به په سر واخلي د جنون په لاسو
خو مو د کریکو سوزد چا غوږ ته اسره نه لري
اوس به یې ایستی وه زوړ بیخ د غم لړلې نړۍ
خو مو توفان د اوسیلیو ولوله نه لري
د ژوندانه لاری تړلې دي زمونږ کیږدۍ ته
خو د مرګونو قافله بل ځای دمه نه لري
پریږده چې وسپړي زمونږ د ژوند اغزی ګلونه
زمونږ د ملک سوی ګلبوټی خو نوده نه لري

۹۴/۱۲/۱۲

د سو څیرو سوال

کنګل کې و سوځم که په لمبو کې و سوځم ؟
حیران یم چې د ژوند کومو لمحو کې وسوځم ؟
بندي یم ددنیا د نا خوالیو په زندان کې
تر څو ددی تنور د اور څپو کې و سو ځم ؟
دردونه ، حسرتونه ، ارمانونه، سل غمونه
د کوم یو په لمبو د چا ایرو کې و سوځم ؟
خوږلن د محبت کې لوغړن د وخت غماز کړم
ددې کان د یا قوت کومو جلوو کې وسوځم ؟
ته ځه د خیال جهان ته د خیالونو په څپو کې
ما پریږده چې د وخت رنو لیمو کې و سوځم
که خاوری او ایرې شمه ، وجود مې پو پناه شي
دیدن ته به د تا ، په تپبدو کې وسوځم
د حسن دې تو فان ته د یو زړه دودول څه دي
راځه چې سر تر پایه یې پښو کې و سوځم

۹۴/۱۲/۱۲

ننګ

ننګیالـیـــو تـــه خو دغه ژوندون ننګ دی
په نیکونو ئې لـــه نـــنګه ګـــور هم تنګ دی
غلامان دی شول ځوانان او پیغلی مینځې
د افغان ولسه وخت دی دغـــورځـــنګ دی

۹۴/۱۲/۱۳

د نفاق ثمر

افغانانو سره یو کړی خپل لاسونه

سره وشلوی د شرم ځنځیرونه

د نفاق ثمر موولیدد په ستر ګو

د دې شوم نیالګې راوباسئ بیخونه

۹۳/۱۲/۱۹

افغانه پاڅه

پاڅه پاڅه ای افغانه په پښـــــو شه !

لږپه فکر کې دننګ اود پـــښـــتوشه

د دیوانو د دارلو غابنې ور مـات کړه

ژغورندوی دخپل تا توبی او بچوشه

۹۳/۱۲/۱۹

ننۍ مجاهد

د فساد استاد ، د جهل ښه شاګرد دی
لوی قاتل ، و حشي حیوان او ښه زاهد دی
د پردیو ښه غلام د ځان دښمن دی
ښه یې و پیژنۍ دا شئ مجاهد دی

۹۴/۱۲/۱۹

جړګه

ناخوالی دې زما چې په ســلګــو مــنلي دې
دتاتـــر خې ګیلې ما په لیـــمـــو منـلي دي
د وصل د کعبې زیارت دتاچې مـــې نصیب شو
میرې مې د دې لارې په باغومـنـلـــی دي
سفر دژوندانه کې چې مې ستاستر ګې ډیوي دي
تیاری مې د سختیو په سپـــیدو منـلـــي دي
د تـا سلامتـــیـا ته په ورو ورو دودیدل څه دي
ما ســول دتـــا نـظـــــر ته په لبو منلي دي
د میـــنـــی اندازه دی یو زمـا زړګی ته لګی
چـــی غـــرونـــه د دنیائی په اوږو منلي دي
له زړه نه دې قربان شم چی زما غمو نو وخـــور
خوښـــی دې هم زما پـــه مسبدو منلي دي
د هیـــلو د کاروان جرس د عـــذر پړه غواړی

رټـــلي دګنـــا هـــو پـــه جـر ګو منلي دي

د غرب شفق

دا د شرق دو ینو رنګ دی چې د غرب په لمن ښکاری
دا د شرق تالا ګلان دي چې د غرب په لمن ښکاری
د سپیرو میرو په تاو کې ، هلته هره تیږه سوځی
دا د شرق د مټ قوت دی چې د غرب په عدن ښکاری
د باروتو تور لوګی دی ،چې د شرق له کاله خیږی
د لمبو رونبانه رنګ دی چې د غرب په ګلشن ښکاری
د جلی د او ښکو موج دی چې بهیږی په دوناو کې
د پا میر د سر شمله ده چې د غرب په بدن ښکاری
د افغان -هندو په وینو هندوکش- ایوریست غرق شول
د کشمیر د نافی بوی دی چې د غرب په ختن ښکاری
د ویتنام- کوریا په تن لا د بمو نو چری خښی
د چیچن- ایران انسان دی چې د غرب په خوږلن ښکاری
ورغلی سره نه دی د عرب د زخم شونډې
د تاجیک- سیلون مړ زوی دی چې د غرب په درشن ښکاری
د راکټو قافلی دي چې رواني دي تل شرق ته
دا د وینو تور امیل دی چې د غرب په ګردن ښکاری
د جنګ اور باندی ئې جوړ کړ ، له دنیا ځینې دوزخ نن
د ګناه نه ډک جنت دی چې د غرب په وطن ښکاری

۹۵/۱/۲۰

ګرنه

بیا د ی په سترګو کې د وصل تلوسې وکړه
بیا مې دزړه په سر ، داور بلې لمبې وکړه
بیاراته راکړه د ژوندون اوبه د شونډو جام کې
بیا مې د مړو هیلو په قبر ، ولولې وکړه
بیا دی د غږ په ترنم باندی عالم ژوندی کړه
د اسرافیل غوږ کې د مینې ترانې وکړه
بیا دی رسا ونه د عمر باغ کې وغوړوه
بیا د شمشاد په تن د سره حسرت نودې وکړه
بیا د خپاره کړه د ویښتو د ولونو ټول ګلونه
بیا په دنیا باندی د رنګ او بوی غنچې وکړه
بیا دی د حسن مرغلرې په نازو وپییه
په ټولو بیا دی د داغونو قافلې وکړه
بیا مې په مینه خواته راشه، بیا مې خپل کړه د ځان
زما په ټول بدن د مېنې کلمې وکړه
د بې مثاله ښکلا باغ دی تل بهار بهار شه
د وخت غاز ته په هر ګام کې زولانې وکړه

۹۵/۱/۲۴

ژوندی مړی

هره هڅه مې رټلې، هره هیله مې ناکامه
هر نظر مې نا منلی، هره مینه مې ناکامه
دنامرادو امیدونو د قبرو په خاورو پروت یم
زه یم خپله ژوندی مړی، خپله مړینه مې ناکامه

۹۵/۲/۲۸

د مینې داغ

د شهید زړه په جنازې باندې مې هېلې ژاړي
اوښکو اخیستی په سرملک دی سترکې وینې ژاړي
د نامرادۍ د تور خنجر په لاس سوری ،سوری دی
د بیکسۍ د زهرو جام کې ورته مړینې ژاړي
غني کاروان د امیدو یې په رڼا ورځ لوټ شو
شوی تلو سې ئې د مرګي په غم غمګینې ژاړي
د درد له تاوه د سینې قبر کې مړ ، تپیږي
په سوی حال ئې د ځیګر غوښې شوې خورینې ژاړي
خواږه یادونه ئې له سره په ژړا ووتل
د مینې داغ چې په تندي د ماه جبیې ژاړي

۹۵/۲/۲۸

د وفا عرش

د هجران په تروړمې کې د تا یاد راته ډیوه شي
د ړنا هره شغله ئې ، د غم زړه باندی نیزه شي
هیروم دی را یادیږې ، تل مې ذهن کې ر غړیږې
ستا نا خوالې مې په زړه کې د سره اور بله لمبه شي
د وصال هیله دې لاړه ، لکه تا هغومره لیرې
په کوم زړه به بیا زما ، دې غریبی کورته میلمه شی
یو ځل بیا راشه په مینه ، راته جوړ مې وران جهان کړه
د وفا د عرش له پاسه دې د تا ځلی ښکاره شي

بې حايه خواري

لمر په دوو ګوتو ستا ، چيرې پټيدای نه شی
ځان دې غولوې ولې ، مينه پټيدای نه شي
سل که زړه ته ووائې: لاړه دلدار هيرئې کړه
څوک چې وی د زړه څښتن هغه هيريدای نه شې

۹۶/۱/۳۱

سوځیدل

څه د مینی په خوږلن او انګار وسوم
څه د هجر په لمبو کې دلدار وسوم
چې ژوندون مې لکه شمعه سوځیدل دي
څه به وایم چې مې یار که اغیار وسوم

۹۶/۲/۱۵

د هجران غم

که را ټول شي ټول غمونه د جهان
بیا هم نه رسیږي غم ته د هجران
زړه کر خت کړي لکه یخ د سلسبیل
د دوزخ په اور کې سو ځوي انسان

۹۶/۱۲/۱۵

منزل او تسل

ستا د زلفو په هر تار کې هزار ولونه ، هزار زړونه
په کې ورکې کړي زړه لارې ، به کې ستړي شي مزلونه
له کاکل او له اوربل نه دې لوګی شمه ای ښکلې
چې مې دي نظر او زړه ته ،سر منزل او تسلونه

۹۶/۳/۱۰

تاج محل

تل د ې یاد د شوخو ستر ګو زما مل دی
چې مې ځاله د خیالونو ، ستا اوربل دی
چې زما د پاکې مینې ملکه شوی
زما زړه د تا د مینې تاج محل دی

د یو افغان ځلمي سلګۍ

وړ کتوب مې نه یادیږي ،ځلمیتوب باندې بوه نه شوم
د زړښت په لار روان یم ، دي لرزان مې قدمونه
زما کلي کې تل بل وو د نفرت سوځند اورونه
زما کور ته تل پراته وو د کینې تور ځنځیرونه
زه ویده وم په اغزو کې ،ما پالنګ لیدلی نه دی
زما سر لاندی وه تیږه ، نه بالښت ،نه مړوندونه
زما هره هیله ستړې، زما هر تکل ناکامه
زه ناکام یم پیدا شوی چې ناکام مې دي کامونه
سو ځیدل که کړیدل دي، که ژړاوې دي که ساندې
که ماتم دی، که ځګیروي دي، دي زما پخواني ملونه
زه له ګل سره پردی یم، پسرلی ته نا اشنا یم
د خزان ائینه کې وینم ، زه مې خپل سارې آهونه
خوښۍ څه ده؟خندا څه ده؟ شوق او ذوق څه شي ته وائی
زه د غم په کاله لوی یم ، ما ته مړه دي دا نومونه
څوک خوښیو کې لوبیږي، څوک اوسیږي په جنت کې
خو زما یوی سلګۍ ته ، کم دي وارې دوزخونه

۴/۱۵/۹۷

د مینې حال

و دی سوم وصال باندی ، دود دی په هجران کړمه
حال د لیونۍ مینې ، څنګه دی بیان کړمه ؟!
نه دی وه وعده پرځای ، نه د ی انتظار تمام
څوک به مې فریاد واوری ،څیری که ګریوان کړمه
نه دی ښاپیری سیالی ،نه هم د جنت حورې
ای د یا ر یکتا حسنه !ځان ته دی حیران کړمه
نیم نظر کتو ته دې ، ټول عمر تپیږمه
ستا پوره نظر نه به ،خپل ژوندون قربان کړمه
ته ای د ختن هوسۍ ،مه تریږه زړه نه مې
څو چې دا وحشی زمری ، تاته په فرمان کړمه

۱۹۹۷/۵/۹

نظر

ستا یا مې د مینې مرغـلـــره ده
ستا خیال مې د زړه خوږه سندره ده
او ښکه مې له سوزه زړه کې وچه شي
غم کې دې له ټولو مـــروره ده
کله به له زړه نه راشی ستر ګـــو تـــه؟
دغه مې د ژوند خط او خـبره ده
ستا هغه د قهر او عـــــتـاب اداء
ماته اوس خوږه او خـونـدوره ده
زه دې په وصال کې شاهنشاه و مـــــه
اوس مې حال له هر ګدا بد تره ده
دغه د فراق او جدائې حـــالـــت
ښکاري چې د چا له بد نظره ده
څو به د ی کړیږی غم کې ځاردې شم ؟
ستا زمری مجنون نه سر ببره ده

۹۷/۶/۱۹

سترګې

سترګې چې دې پټې وي فتنې ښکاري
کله چې وې خلاصې ، پیمانې ښکاري
پټې سرې سکروټې وي ښو لاندی
ویښی راته سری بلې لمبې شکاري
پټی د غوټی په شان ښکلا لري
وازی د تازه ګلو غونچې ښکاري
کله چې ویده ئې ته د ناز په خوب
دواړه راته پټې خزانې ښکاري
څو چې دا دنیا ده ،وي دې تل رنې
ماته د زمری د ژوند ډیوې ښکاري

قناعت

د شرابو خمخانې مې کړلې تشې
که ځوانې وه که مستی وه زما بس ده
له پیالو، جام او مینا نه په دنیا کې
ماته یوه شونده خوږه د لیلا بس ده

۹۷/۷/۱۸

د وطن وړمه

ای د وطن له ستړو دښتو نه راغلی وړمې !
لړ راته ووایه زما هغه خټن څنګه وو ؟
هغه زما د هیلو ځاله دی ښه ولیدله؟
هغه زما د سترګو تور، روح او بدن، څنګه وو ؟
هغه انسان چې یې ملکو غلامی کوله
مغرور پښتون، هوښیار تاجیک او ترکمن څنګه وو ؟
هغه تنکي ځلمي په ولي لا تو پک ګرځاوه ؟
هغه پیغلوتې سره اوس چال او چلند څنګه وو ؟
هغه چې ټول ورته یزید ، یزید او شمر شوي
هغه حسین، حسین افغان هغه حسن څنګه وو ؟
هغه د ډزو کنوونکی غړلا اوس هم خپور وو ؟
هغه د بم او د راکټ سوری بدن څنګه وو ؟
هغه د خاورو نه جوړ کلي چې به شنه وو مدام
هغه چې تږی به وو تل، سوی چمن څنګه وو ؟
هغه خټین کور چې په سر به ئې شنیلي ټوکیدل
هغه بیدیا ، هغه صحرا ، هغه دمن څنګه وو ؟
هغه د تورو جګو غرونو ښاماران ژوندي وو ؟
هغه هیبت ، هغه ښکلا ، هغه هسکمن څنګه وو ؟
هغه یاغي مستو سیندونو درته شور درنه کړ؟
هغه اوبه ، هغه څپه ، هغه شکن څنګه وو ؟

هغه له عطرو ډکه ، هغه مزه داره خاوره
هغه فردوس ، هغه هغه جنت، هغه عدن څنګه وو؟
هغه هوا چې به نغمی د ژوندانه وی پکې
هغه راحت،هغه مستي، هغه چلن څنګه وو؟
هغه نښتري ، چنارونه او د ولو ونې
هغه څیرې، هغه شیشم او نسترن څنګه وو؟
هغه لعلونه، سره یاقوت او زمرد څنګه وو؟
هغه لاله، هغه دشنو دښتو ګلشن څنګه وو؟
هغه د غرو دسر بازان لا الوتل تر اوسه
هغه بلبل، هغه بورا ، زاغ او زغن څنګه وو؟
هغه وحشی او ترئیدلی هوسې چیرته لاړی؟
هغه زمریانو زړور لیوان، دښمن ،دښمن څنګه وو؟
هغه زما زیارکښ ولس په شانی ستړي میړیان
هغه مرغان، خزندګان،ماهی، مهن څنګه وو؟
څه دی لیذلي چې ګویا ژبه دی ګونګه شوله
ووایه لږ چې د افغان ولس.وطن څنګه وو؟
که دی کوم وخت کې په غلطه هلته مخه وشوه
ورته ووایه چې پردیس زوی ئې غمجن څنګه وو؟

۹۷/۷/۱۸

قو او زه

وایې چې قو په ژوند کې.....
یو ځلې مینه کوی،
او صرف همدغه مینه ، د هغه ژوند جوړوی

هغه د مرګ له پاره ، ځان رسوی همالته.....
چې میین شوی پکی.....
بی مهابا او بی اختیاره ئې قوی او ځوان زړه،
دی درزیدلی، تپیدلیو غوړیدلی چاته...

××××××××××

غواړم د قو په شانی، د ګران وطن په غیږ کې
هلته چې ما له ده نه مینه زده کړه
هغه چې ما ورسره مینه کړی؛
هغه چې زړه او د بدن ذرې مې
تل تپیدلي ده ته،
دا خپل ځان ورسوم

۱۹۹۷/۹/۹

سانړې

دلته هر څپک څپک ته ، د جنت ګوته په خوله ده
هلته کم دي یوی لویشت ته ، اووه واړه دوزخونه
د خزان ښکلا ته دلته ، پسرلی په حسرت ګوری
هلته ژمي کې غرق شوي د کلو کلو فصلونه
سره دي غاړه په غاړه رنګ او بوی په مینه دلته
هلته کرکه کې دي نغښتی، سره رنګ دي که بویونه
دلته ځمکه اسمان شنه دي، هوا شنه ده، اوبه شنې دي
هلته سری چینی خوتیږي، اوری سره سره بارانونه
د ماشین تور ښامار دلته نازوي د سارا کانې
د انسان په ګوتو لوټ شول هلته سم سمسور باغونه
دلته ژوند دی چې مستی کړي او خوتیږي هر ذره کې
هلته هر څه ته ولاړ دي په قطار قطار مرګونه
د ژړا مفهوم پردی دی، دلته ویر له خلکو هیر دی
هلته مړه دي احساسات ټول فقط ساندی دي ویرونه
دلته ستر ګې غړوم چې نو مې دا دعا تر زړه شي:
د افغان له ملکه ورک کړی دغه ستونزی ، عذابونه

۹۵/۱۰/۵

غونښتنه

زما د زړه له سوزه
تول ورځ لمر په اور کې سوزی او خوټیږی پسی
او.....
زما د سوو فریاد و له لاسه:
سپوږمۍ او ستوري واړه،
په غم لړلې اوله و همه ډکې شپې را سره ،
ټولې رنې تیروي.
زه د رنه څه نه غواړم
خو.....
د خپل لمر ، سپوږمۍ او ستورو په خاطر له مانه..
د دغه سوز او د دی شور،
د دی عذاب او د ی غم ؛
ټولې ریښې او سر چینې لیری کړه.

۷۹/۱۰/۶

قیامت

راته بل دی په ګوګل دننه اور
چې مې وسو په لمبو کې کلی کور
هره اوښکه مې سکروټه ده پری سوځم
وړوند شوم ،رونې جهان مې شو تر پامه تور
دین ،دنیا مې ددوزخ یوه ګوښه ده
په لمبو کې به وی ډوب هم زما ګور
په هجران کې د جانان وطن سوځیږم
ور روان یم هر ساعت په هغه لور
دا زما په وطن جوړ څنګه قیامت دی
پکې ورک چې دی د سل محشرو شور

۹۷/۱۰/۶

افغان

د ژوندون لـه تـناره نـه پـورتـه دود يم
دزمـان پـنـجو کـې زه يو مات سرود يـم
لـه عـدم نـه مـرور، هـسـتـی نه ستړی
د اخـتـيـار او د اجـبـار بندی موجود يم
د سـجـدو داغ مـې په سر او پښو نه شته
نـه د چـا صـادق بـنـده او نـه مـعبود يم
د آسـمـان پـه زړه کې ستوری زما تت دی
ددې مـځکې پـه مـخ بی سيوري وجود يم
داسی خوب يم چې تعبير ئې کيدای نه شي
داسی وهـم چـې لـه هـر زړه نـه مردود يم
يـم د کـرکـې لـه وطـن ځـيـنې راغلی
د وفـا او مـحـبت دملک کـمـبـود يـم

۹۷/۱۰/۲۷

د افغان غم

د افغانانو دستر غم له پاره
ددغې لوئې نړۍ ،
زړه لا وړوکی بریښي.
ددوی د ساندو او دکریکو غږ ته ،
د نړیوالو او آسمان غوږونه ،
لا هم کانړه دي کانړه.
ددوی د حال او مصیبت لیدو ته
هر څوک وړانده دي ، وړانده.

××××

لکه چې دا وګړي ،
دلته پردي دي پردي ،
لکه چې دغه خاوره ؛
د کومې بلې دنیا
ډیر نا منلی ، کرغیړن سوغات وي.

××××

مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟
چاته خپل غم ووایو ؟
څوک به مو چیغې واوري ؟
څوک به مو حال وویني ؟
څوک به مو خپل وګڼي ؟
څوک به مو خپل وګڼي ؟
مونږه نو چیرته لاړ شو ؟

مونږه نو چیرته لاړ شو

۹۸/۲/۶

لټون

زه به وای مجنون که می لیلا چیرته موندلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یما په څیر پاچا د آریانا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د ګدایۍ راکړ
کاش ! دې کوږ قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژوندە ! ته به وریت وی د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره ومه تر مرګه د زمري بخته
تاکې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

ژرنده

د عـــالـــم روزې ددب د غـــارې حد ده
خو په خپله خواره برخه ئې صرف ګرد ده
خپـــــل قرارئې دی تل نوروته بخښلی
داتـــــلاش او د اسخـا ، خاصه دمرد ده

ځوان

له غیرته چې لمـــبه په نام او ننګ شي
له غروره چې اسمـــان سره په جنګ شي
د کنګل په څـــیر اوبه چې شی له شرمه
چې د پوهـــې بـلې شمعې ته پتنګ شي
چـــې مجنـــون شي د وطن د پاکې مینې
چـــې د جنګ ستری بلا سره په جنګ شي
چـــې له ظلم او استبداد سره دښمن وي
د انسان له ستر نامه چې په غورځنګ شي
پـــه ســړو کې هغه ځوان او پیغله شماره
چې سینـــګار یې په هنر او په فرهنګ شي

پړه

ما به ویلی درته

«چې که دې پریښودو وطن ، راسره»

دا د خوږمن زړه شیمه

اودا د دوه سترګو تور ؛

«د زړه کتری به درکوم

او تا به ساتمه زه»

خو زه دروغجن وختم.

د زمانې له لاسه و

او د روزګار غمونو ،

له دې زخمی زړګي نه ؛

تاته څه پری نه ښودل

ټول ئې اوبه اوبه کړ.....

او رانه ئې خام ، خام وخوړ ؛

زه درته پړ وختم ،

او ژوندی مړ پاتی شوم.

افغانستان

په دغه ځمکه باندی

له ډیره وخته دیخوا ،

نه چا کوم بیل وواه

اونه د سپارې بریښیدونکي غابنې پری وازمایه ځان

نه د غلی دانه پری نښخه شوله ،

نه کوم نیالګي پکې ربښي وکړلې ،

پرخه پری پری نه وته ؛

ویاله پری تیره نه شوه ؛

نه کوم هرهټ یې مخ ته ،

لپه وروا چوله.

نه پری باران واورید ، او نه پری واوره ویلې ؛

نه د کوم کور د تهداب تیږه پکې کیښودل شوه ؛

نه تری ګل و ټوکیده ، اونه هم شنه کښله ،

نه بی ثمره ونه ، نه د غنمو وږی ؛

نه تری ښه بوی وخاته.

نه کوم مرغه پری والوت ،

نه پری بلبل و چغید .

خو

د کنګ غږونه

له هری خوا نه جګ دي

له سپیرو د ښتو ځینې

د خړو کلیو له خوا

آن د کورونو له انګړو څخه ؛

چې تل قبرونه کینی

او انسانان ښخیږی؛

د انسانانو وینی

په سمه ، غرونو ، کانو بوټو باندی...

د پرخی ، واورې او باران ځایونه ټول ډک کړی

هر چیرته وینه پرته....

هر چیرته وینه اوری....

هر چیرته وینه : بهیږی او بهیږی پسې...

دلته د وینو بوی دی ،

اود باروتو لوګی،

پرورېتو شویو غوښو ،

او د بدن پر غوڅو شویو ټوټو ...

د ساندو کریکو او ژړا غږونه.

څوک شي نفس ایستلی ؟!

دلته هوا نشته ده ؛

ټوله فضا د انسانانو له روحونو ډکه ...

او دغه خاوره ده مدام له ماتمونو ډکه ...

۹۸ / ۶ / ۲۰

دمصیبت غوغا

هره تیږه ده سکروټه، ټولو شـــګو نـه خـوږ لـن جـوړ
هـــره ونـه ده شناخته، ټـــولـــــو پـانو نه کفن جـوړ
دباران ژاژکي هم دلتـه لـــکـــه تنـدر راپـــریـــوځی
ټوله ځمکه خولا پـــریـــږده ،دی آسمان ورته دښمن جوړ
دهر بوټی په رګـــوکـــی دشهید ویـــنـــه بهـیـــږی
په هیڅ ځای به پیدا نه شی دژونـــــدی - مړی بدن جـوړ
دیو لویشتی خـــاوره نشته چـــی خالی بـه وی له خلـکو
پـــه هرګام کې یو ژـــوک خښ دی، قبر هرچاته ماُ مـن جوړ
دټوپکو تورو خولو کـــې، دقیـامـت دشپـیلی غـږدی
پری هرڅه زیر او زبر شـــول، کنـډوالـو کړ داوطن جـوړ
مصـیـبـت دی چـې غـوغا کړی دافغان ولس په ځمـکه
جنګ ،سیلاب او زلـزلو کـــړ له دې ملک ځنی مدفن جوړ

ګردله

هــره مور ده بــوره شــوی هــرې خورنه ورونه ورک دي
ځلمي ورک دي ، پيغلې سپکې، دهر چا قبرونه ورک دي
سور سيلاب دځــوانــو ويــنــو ،ټــول وطن په مخه کړی
ګــردلــه ده دحــالاتـــو له هـــر چــا کورونه ورک دي

۹۸/۶/۲۵

غبرګې نیشې

یو خواته دیار سترګې، بل خوا پیمانې ایښي
دا مې په نصیب کې نن ، څه غبرګې نیشې ایښي

دا دي لـــه حیـــا ډکـــې ، هغه هوسونونه
یو خوا مې اوبه د ژوند ، بل خوا یې لمبې ایښي

دا خواږه ستونه کړي ، هغه اشاري پـــه نـــاز
لاره رانه ورکه ده ، هر خو ا مې اییني ایښي

دا به نظر وځښم ،وابـــه ړوم دا پـــه سر
ټولو مې جنون ته دي ډیرې بهاني ایښي

دلته ولوله د عشق ، هـــلته بیخودی د ژونـــد
عقل او زړګي ته مې دواړو زولانې ایښي

۱۹۹۸/۷/۳

غزل

چې غوغا ترینه دسوو زړونو خیږی
داد ښکلو تور اوربل نه دی نو څه دي ؟

چې په یو نظروژل کوی دسلو
تورې ستر ګې یې اجل نه دي نو څه دي؟

چې پرهار یې مسید و ته هوسیږی
داسی شونډې چې درمل نه دي نوڅه دي ؟

چې د تن په وینو سره ،مدام تپیږي
د جفا دتیغ بسمل نه دی نوڅه دي ؟

عاشقان په کې خپل تور بختونه وینئ
دا بلاوی تور کجل نه دي نو څه دي ؟

چې جانان درته په مینه مینه ګډ وی
دا خبرې که غزل نه دي نوڅه دي ؟

چې یې هرڅه په رښا ورځ رانه لوټ کړل
له غمزو دی ډک کتل نه دي نو څه دي ؟

چې د مینې سره ډګر ته میړني ځي
دا زمري زړونه اتل نه دي نوڅه دي

۱۹۹۷/۷/۱۴

د لیمو په زړه کې

څم چې انتظار، د شو ګیرو په زړه کـــې وکرم
وصل د جانان به ، د سپیدو په زړه کې وکرم

ستوری به د بخت ،په لیونیو چیغو ویښ کړمه
سوز د نامرادۍ به ،د تیارو په زړه کې وکرم

شیندی بیخودي چې هرې خواته ولولې د عشق
خپـــل تږی نظر به، د پردو په زړه کې وکرم

مات چې کړم رونق زه د مانی او د آرژنګ د ښار
ستا د ناز تصویر به، د لیمو په زړه کې وکرم

وخت ته به زینۍ دتا له تورو زلـــــفو واچوم
تخـــم د غمازۍ به، د ایرو په زړه کې وکرم

یو خواته مستي د پیمانې بل خوا د یار ستر ګې
را چې د زړه زنۍ ، د لمبو په زړه کې وکرم

۱۹۹۸/۷/۱۷

چور

د وصال بزم ته راوړي جام د شـــــونډو
داسې ښکاري چې جنت ته انطهور وړي
چې دې خوی ته په حسرت کې ښـــا پـــیرۍ دي
د هـــرې یوې زړه ته داغونه د ناسور وړي
چې په هر پل کې د نـــازبـــزغـــــلي کړي
دعـــالـــم د زړو نیازونه به ضرور وړي
چې د شونډو غوټۍ وســـــپړي خـــنـــــدا ته
غـــــورځیدلی باغ ته ،ته د ګل تربور وړي
چې ښکاره شي جـــنازوبـــــانـــدې د هیلو
د مـــاتم محفل ته یې ته موج د سرور وړي
سترګې جام ،شونډې پیاله ، تن دې ښیښه ده
یوجهان تاکستان زړونه، ته په چور وړي

۱۹۹۸/۷/۱۶

ته او زه

ستا د مینې تاج په سر، لکه پاچا یم
خو کچکول مې د دیدن په لاس، ملنګ یم
چې تصویر ستا د ښکلا مې دی لیمو کې
د بهزاد د پلار استاد، سیال د آرژنګ یم
که د ژوند د شپو تیارو ته مې ډیوه یې
زه دې هم د پلوشو سوی پتنګ یم
د زلال په څیر، ته مړو ته ژوند بخښې
خو زه ځانه ته هم د سوی زړګي زنګ یم
ته اسمان یې د هستۍ دې لوی جهان ته
زه بې تانه د نیستۍ یو لوی ګړنګ یم

۱۹۹۸/۷/۱۷

تیاره او ستوری

زمونږ پر کلي باندې،

توره تیاره خبره ده

ټول شیان تت دي، څوک څه نه شی لیدای

د تورو وریځو لړی

دي هرې خواته تللې ،

کله ناکله لا د ژمي د سیلۍ غږونه ،

زمونږ پر زړونو باندی

نوی واهمه خپره کړي ،

خو دغه توره شپه کې ،

هاغلته لیری د اسمان په ګوټ کې ،

یو سپینکی ستوری ښکاری ؛

له لیری ،لیری نه دی ،

د یو ماشوم په شانې ،

له لا یزاله انرژۍ ځینې ډک ..

چې تل لاس اچوی د مور ویښتو ته ...

مدام دا هڅه کوی ،

تر څو د لمر شغلو نه ،

یو څه را کش کړي ځانته ،

او د تیارې په لور ئې

چې ئې زمونږ پر کلي

تور څادر خپور ساتلی

د سوزیدونکو ...

ځلیدونکو...

څو نیزو په توګه

بی زغرده و غورځوي ؛

او زمونږ کلی خپل نظر ته خلا ص کړی

خو دغه ستوری مونږ نه ،

او رڼا ئې نه د لمر ؛

ډیر زیات ګوښه پروت دی ،

او د تیارې دا سارا ،

ډیره اوږده پرته ده .

* * *

چې ورته ځبر شو مه ښه ،

هلته هیڅ ستوری نه شته ،

څه چې لیدلی وو ما ...

هغه زمونږ د امید ونو یو سراب غوندې وو...

چې د دې شپې په زړه کې ...

لا هم ویده دی ویده .

شکیل شوی زړه

مدام په خوب او ویښه،...
یمه لګیا او یو تصویر کاږمه....
یو بی مثاله تصویر ،
چې د هنر او د خلقت یو لوی شاهکار وګرځي،
چې چا تر اوسه لا ایستلی نه وی:
د نامرادیو ،بد بختیو او غمونو تصویر ،
د ولږی ، فقر ، دژړا او ددردونو تصویر ،
...د بی کوریو تصویر،
د جنازو او دهجرت دبی پایانه بهیر ،
د کړاوونو ،عذابونو او ظلمونو تصویر ،
په تیارو شپو کې د وحشت او ستمونو تصویر.....

xxxxxxxxx

لاس مې ور اوږد کړ چې قلم راواخلم
زما قلم د شهیدانو د جنډو لرګی وو ،
رنګ مې له اوښکو او له وینو څخه ،
او د باروتو له لوګي.....
او د لمبو له شرارو نه جوړ وو ؛
ما د نظر په تخته.....
دغه تصویر کاږه لا .....
لا پکې بوخت وم زه ،
کار مې تمام څه ، چې لا ډیر پاتې وو ،
چې د تصویر په زړه کې

راته یو زړه څرګند شو.....
یو را ښکیل شوی ، زبیښل شوی ،
او له درده ډک زړه.

×××××××

چې ورته مې کتل
دا زما خپل تصویر وو ؛
زما دتن ، زما د ځان ،
زما د ګران او وران وطن:
«افغانستان» تصویر وو

۹۸/۷/۲۱

د غرور نیشه

چې د پانې په څیر جګ ګوری اسمان ته
د خزان سیلۍ ئې کړي تر پښو لاندې
د غرور او خودخواهي نیشه کې غرقه
بیا به ژاړې نن په کومه خوله چې خاندې

۱۹۹۸/۷/۲۳

پرویتوب

آسمان له ځمکې خفه ،
سپوږمۍ له ستورو ځینې ،
باران د وریځو له تروه تندی نه،
سیند د اوبو له شور او زوږ ځینې کوږ ،
پانې د څانګو ددارونو له رسیو ځوړندې ،
چمن له بوی او له سروره خالي ؛
سارا نه تښتي لیونتوب په منډه ،
اوبه له اوره سره لاس او ګریوان.
تیږې له غره ښوئیږي.....
خاوره له ځمکې تښتي .....
عقل له مغز سره تربور غوندی دی.
وینه د زړه له لاسه دارې وهي ،
میینان ټول دي له یو بل ګیله من ،
ګلان ، بلبل او له بورا زړه تورن .
ساقی له میو او پیالو ځینې مور ؛
ورونه له خویندو او له میندو بیزار ؛
خپلوان په خپلو کې پردي دي پردي .....

×××××

دې پردیتوب کې دي هر څوک بی وسه ،
د خدای خدائې ناکامه ،
د بنده هڅې ستړې ،
له تدبیر لاره ورکه.

××××

نو خندا ژاړي ورته ،
او غم له مستې خندا شین ښکاریږي ،
دې پردیتوب هر څه له هر چا بیل کړل.....

د ۱۹۹۸ نوامبر

نښیرې (۱)

ستا جنت جنت وطن ته ،زه دوزخ، دوزخ اور غـــواړم
لکه خپله ورانه خونه ، ستا محل هم نسکور غـــواړم
ورور دې ودراوه ورور ته ، خپل بچی دې په بلار مړ کړ
ستا په کلي لوی شیطانه،تر دې بدلا څه نور غـــواړم
حضیره دی هره لویشت کړه ،هره تیږه دې شنا خـــته
تاته هم په هر څپک کې ، ستا بچیو ته ګور غـــواړم
زما په پاکه خاوره راغلل ، ستا ناولی راکـــتونـــه
ستا په خپل ناولي بڼ زه ، د محشر شر او شور غواړم
د فساد په نښلي سپوره ،د ګـناه د ملک بـــــاداره
ستا د کبر خونی غاښ ته د افـــغان د مټ زور غواړم
چې آزار ئې چا اخیستی ، ورته اور په لمن پروت دی
ستا د خپل تر بور په شانی ، تاته هم دا پیغور غواړم
دافغان د پګړۍ ولونه ، هر غـــــلیم ته زولانې دی
انتقام کی ئې د وینو دغه دار درتـــه خـــــپور غواړم

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

(۱)دا نښیری بیل کلینتن ته زمونږ په وطن د هغه د راکتی حملی له درده لیکل شوی

د لکو څیو حسرت

ستا په تورو زلفو کې سپین ولګید
یا په خړو وریځو کې بریښنا شوله؟
دا د تور تمونو څادر څیری شو
یا خپره د لمر د څرک رڼا شوله؟
دا خپلې ځوانۍ ته دې لوګی وکړ
یا لمبه زما دزړه دنیا شوله؟
څنې دې قودۍ ،قودۍ کوځۍ نه شوې
ماته مې د ښکلو هیلو ملا شوله
مینه مې په خپل اور کې پخه شوله
پریږده چې رسوا شي چې رسوا شوله
ستا د ویښتو هر تار او هر خم او پیچ
ماته د ژوندون ښکلې دیبا شوله
تل دې پسرلی د تن تازه واوسه
پورته مې له زړه دغه دعا شوله

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

ګناه

څومره چې ده لویه د تو بې ګناه
هومره ده خوږه د پیمانې ګناه
دغه پښتون سر د تیتیدو نه دی
نه مې ده پیرزو پرې د سجدې ګناه
هغه د منصور غوندی رسوا نښه ده
ورکه شه نا ولې د پردې ګناه
مینه کې دي دواړه جهانونه پټ
ځکه ده خوږه د یارانې ګناه
سوزی چې پتنګ ځان په لمبه د عشق
څه ده په دې منځ کې د ډیوې ګناه
وچ لغړ اغزی ته هرڅوک بد وائي
پټه ده د ګل او د غونچې ګناه
لمر ئې په ځیندی د مکر وواژه
نه ده د بښلود تیارې ګناه
ای چې په نامه کې دې انس موج وهي
چا کړه درکې ځای دا د کینې ګناه
هر یوه ته ئې توره د مذهب ورکړه
څومره ده درنه د زمانې ګناه

را چې نور د کفر ثواب وګټو
بس ده د ایمان او د کعبې ګناه
وزغمه زمریه ناکردې د دهر
وانه خلې په غاړه د ګیلې ګناه

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

افغانی سبځې ته

د ګناه په وحشي غیږ کې
لکه شنه پانه رپیږې
د شهوت د زمری مخ کې
د هوسۍ غوندې ترئیږې
د هوس په ظالم لاس کې
بازیچې په څیرلوبیږې
د قوت او زور پنجو کې
ګل غوټۍ غوندې رژیږې
خوشحالۍ ته د زردارو
ته چورلیږې او ګدیږې
د خپل لوټ عزت په مړي
زار ژړیږې او سوځیږې
د دنیا په تور بازار کې
لکه وینځه ئې خرڅیږې
د رواج او رسم بندکې
پیغلتوب کې لا ورستیږې
د روزګار د سبلۍ مخ ته
لکه شنه نوده ماتیږې
د ژوندون د پیټۍ لاندې
د بسمل په څیر تپیږې

په دنیا ختلی لمر دی
ته تیارو شپو کې اوسیږې
لږ دې حال ته نظر وکړه
لا به کله راو یښیږې
له دی ژونده مرګ بهتر دی
ته په دې هم نښه پوهیږې
د بدلون فکر پیدا کړه
پرې له دې حاله خلاصیږې
په تدبیر او په همت خپل
د آسمان بام ته رسیږې
پاڅه پاڅه وخت روان دی
ته لا- بیرته پاتی کیږې

۱۹۹۸/۷/۲۵

سره ، شنه ، سپين

کله چې هر څه سره وو
که هر څه سره ښکاريده ..
نود پوښتنې ځای هيڅ پاتې نه وو

خو چې د شنو دوران شو
بيا هم شنيلی او پانې
چې له پسرلي تر مني
هميشه شنې بريښيدې
د شنو په نوي پسرلي کې
لا هم .....
هاغسې سري ښکاريږي
خو ولې ؟
اوس چې د سپينو وخت دی
نو د مالو چو او د واورو رنګ هم
د پخوانيو سرو د وخت په شانی
په وينو سره ښکاريږی ؟

۲۵/۱۹۹۸/۷

هیڅ نشته

د بـخـدي لـوړو بـرجـوکـې
سـره او شـنه تو غـونه نشته
ددې ښـار ګـنـوکـوڅـوکـې
د ژونـدون شـورونـه نشته
دیـمـا د لاس ګـوربـت ته
د پـرواز وزرونـه نـشـته
د آریـن پـه نـغـري کـې
دزردشـت اورونـه نـشـته
د تـیاروخدای باچاهی کړی
مـیـتـرائـې فکرونه نشته
د ویـدا افـسـانـه ګونګه
د نـیـسانـازونـه نـشـته
د غـاټـولـوبـوټـي سوي
د هـوما ګلـونـه نـشـتـه
د مـسـتـی بزمونه غلي
د سـومـا جـامـونـه نشته
پـه کردار، ګفتار، پندارکې
د نـیـکو خـویـونـه نشته
د بـاګـرام پـه مـعبده کـې
داوشـاس رقـصـونه نشته

د کــوشان لوی مدنیت هیر
د فرهــنــګ ویاړونه نــشته
د ضحاک دښامار غاښ تــه
د کاوه زواکــونــه نــشــته
ایــمل خان ـ دریا خان لاړل
د خوشحــال ننګونه نشته
په ایلبند او ســردرو کــې
د شــپــنو غــږونــه نــشــته
آمــو ژاړي آبــاســین تــه
چــې اتــل مــیــړونه نشته
د پــامیر په زړه کې اوردی
پکې ســره لالــونه نــشته
هــر څه مړه دی هرې خواته
د پاڅــون ســوچونه نــشته
د کاغــانــو بــازار تــود دی
د بــلــبل غــږونــه نــشــته
د ګــیــدړو پــه دوران کــې
د زمــرو وخــتــونه نــشته

۱۹۹۹/۴/۹

شیخ ته

ته د طهوروپه خیالونو کې مست

ته د غلمانو په خوبونو کې مست

ته د حورانو د نازونو نیشئه

ته د کوثرو په موجونو کې مست

ته د جنت د باغ او ګل لیونی

ته د عقبا په لذتونو کې مست

ته په ثواب پسی سرتوره ملنګ

ته به توبو او تکبیرونو کې مست

ته د ازل په لاس جوړ شوی غلام

ته د پردیو په دامونو کې مست

ته د تقدیر ځنځیر په غاړه ګرځې

ته د قسمت په تالابونو کې مست

ته د معروف او منکر چـیـغـې وهـې

تــه پــه ګـنـاه او عــذابونو کې مست

تــه دې وهــه د عــقــل لا فــې شـیخه

د جـهـل پلار ئې په وهمونو کې مست

تــه بــه زمري ته سمه لار څه ښئې ؟

ئــې پــه ګمراهو تدبیرونو کې مست

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

د ژړا ملګري

زه خپلو یادونو سره ژاړمه

ځکه فریادونو سره ژاړمه

اوښکې مې شوکاري لګوي په مخ

خود به له سوزونو سره ژاړمه

خپلو ته مې هم چې ډیر پردي ښکاري

زه داسی غمونو سره ژاړمه

زړه ئې کړ سوری راته ،ځیګر ویلې

دغسی دردونو سره ژاړمه

کریکه مې د سوز ،د بریښنا منډه ده

مستو تو فانون سره ژاړمه

نخښه د کوم ټپ مې په صورت نشته

پتو پرهرونو سره ژاړمه

تښتي مې له روح نه ددوزخ لمبې

داســـــــی عـــذابـــونـــو ســـــره ژاړمـــــه

وبـــه چـــوی کـــه تیـــرې تـــه ئې ووایم

زه د زړه حـــــالـــــونـــــو ســـــره ژاړمـــــه

هـــر بـــنـــد کې ئې موج وهي دزړه وینې

تـــــل چـــــې مـــــې شعرونـــــو سره ژاړمه

خـــــولـــــه کې د غربت ددیو پریوتی یم

ډیـــــرو حســـــرتـــــونـــــو ســـــره ژاړمـــــه

وای چـــــې د وطـــن ددنـــګو غرو زمری

ســـــوو امیـــــدونـــــو ســـــره ژاړمـــــه

۱۹۹۹/۴/۱

کابل وسو

کـــابـــــل وســـــو ،نـــازولـــی کـابـــل وســـو
د وطـــــن دمـــــور دا ښـــکـلی کـــاکـــل وســـو
چـــې اغـــزی وو د پـــــردو د بـــــدو ستـــرګـــــو
د افـــغـــان د پـــګړۍ سرکـــې ،ســـور ګـــل وسو
د عـطـرونـــو پـــرځـــای خیـــرې تـــرې لـــو خـــړې
غـــاټـــول وســـو ،ګـــلاب وســـو ، سنبل وســـو
د غـــرور تـنـدی ئـــې مـــات شـــو ستـــرګـــې تـتـې
د مـــکـار خـــزان لـــه لاســـه بـلـــبـل وسو
چـــې لـــه مـوټـي ئـې قـوی سـوک وو جـــوړ شـــوی
نـــامـــردیـــو ئـــې ټـول تـــوان تـحـمـل وســـو
چـــې راټـــول وو پـــری خـــواره و اره وګـــــړي
د نـــا اهـــلـــو اولاد و تـــغـــافـــل وســـو
ســـر ببـر ،تـټـر شـــو کـــارې ،مـــخ شـکـیـدلـــی
دې حـــالـــت تـــه ئـــې پـــردی وو که خپل وسو
بـــشـــري تـــاریـــخ پـــری ســـوی لـــوغـــړ ن شـــو
بـــی تـــاریـــخـــو چـــې لـرغـونـی کـابـل وســـو
چـــې لـــوګـی ئـې وای ښـکـلا تـــه ای زمـــریـــه
چـــا لمـبـــه کـــړې نـــه نـــظر ،پـــه منګل وسو

۱۹۹/۴/۲

وران کابل

کـــابـــل وران شـــو ، پـــه لمبـــو کـــې جـــلبـــل وســـو
د وطـــن د میـــړنـــیـــو اتـــل وســـو
چـــې عشـــرت تـــه ئـــې حسرت کـــې سوځیـــدل ټول
ددې غـــرونـــو شنه لمن او ګـــوګـــل وســـو
لـــودن ورک شـــولـــه هـــر چـــا نـــه ، زمـــان ورک شو
نـــن لمبـــه شـــو پـــه لمبـــو کـــې ، ازل وســـو
مـــرګ یـــاغـــی شو ، خپل پـــردي ورځـــنـــې ورک دي
عـــزرائیـــل ئـــې کـــړ ستـــي او اجـــل وسو
چـــې وو تـــږی تـــل د ســـولـــې ـ پخـــلائیـــنـــې
کـــرکـــې وران کـــړ پـــه جنګونـــو ، جدل وسو
هـــیڅ زړه ســـوی او صـــرفـــه چـــا ورتـــه ونـــه کـــړه
پـــه جـــامه د کـــاروانـــي کې ، تـــورغـــل وســـو
ټـــول بـــدن مـــې شـــو لمبه لمبه پری سوزي
د زړه تـــل کـــې مـــې بـــل اورد بـــدل وســـو
د ګـــربـــت داځـــالـــه ورانـــه ، بچي ئـــې وریت شول
د زمـــرو د استـــوګنـــې بـــورجـــل وســـو

۱۹۹۹/۴/۲۰

بدله زمانه

ورکـــې د ژونـــدون خـــوړې نغـــمې شـــولـــې
جـــګې د سمـــاع او وعـــظ نـــارې شـــولـــې
درونـــد خـــادر د مـــرګ دی پـــه دې مینه پـــروت
هـــرخـــواتـــه قبـــرونـــه وحضیـــرې شـــولـــې
هـــرچـــرتـــه ده ګـــرمـــه دلمـــبـــو قـــصـــه
هـــرخـــه پـــرې لـــوخـــړې او ایـــرې شولې
دلـــتـــه اوس ســـودا د مـــرګ او ژوبـــلـــې ده
نـــوی ئـــې دلال او مـــعـــامـــلې شـــولـــې
چـــیرتـــه چـــې ښـــکالـــو بـــانـــدې بندیـــز لـــګي
غـــلې پـــرې نـــغـــمـــې او تـــرانـــې شـــولـــې
غیـــږه کـــې زمـــري نـــه ګیـــد ړوګـــتـــه
ځـــکـــه ،اوس بـــدلـــې زمـــانـــې شـــولـــې
چـــیرتـــه خـــفـــاشـــان چـــې پـــاچـــاهـــي کـــوي
ورکـــې تـــرې رنـــا اوسپـــیـــدې شـــولـــې
هـــرچـــنـــي ســـاقـــي شـــو د رضـــوان د جـــام
هیـــری ورنـــه ســـوال او وظیـــفـــې شـــولې
تـــول ویـــنی خـــواره کـــړل د طهـــور طـــمـــعـــې
ســـور پـــکې جهـــاد او ســـرې سجدې شولې
خـــوب اوخیـــال د حـــورو او غـــلمـــانـــودی
ګـــرمـــې د جـــنـــت۔دوزخ قـــصـــې شـــولـــې
تـــور جـــلاد هـــم سپینـــې جـــامـــې واغـــوستې
حـــکـــم ئـــې قـــصـــلـــص او یـــا دورې شـــولې
بـــس مـــرداړې ګیـــری،غـــورې څـــنـــې دي
ورکـــې دافـــغـــان جـــګې شملې شولې
ســـر نـــشـــتـــه وســـرور نـــشـــتـــه،ســـالار نـــشـــتـــه
ســـتـــرګـــې د غیـــرت تـــولـــې وړنـــدې شولـــې

د غیرت څریکې

«چې له ګرده د پښو ئې، پس له مرګه هم آمـــان غـــوښت»
د هغه خوشحال په قبر ، ښکاري اوس د پردو پلونه»
د «میر ویس» ټول ارمانونه،نن د شرم ډنډ کې ډوب شـــول
د وطن د مور په ویښو ،بیا ګرګین ښخ کړل غاښونه
د« احمد» غیرت او برم ، بی ننګیو کې ورک ښـــکـــاري
د نا اهل اولاد له لاسه ، وړې د سیالو پیغورونه
په هر ځای کې ښخې ښکاري ،د تورتم خوني منـګولـــې
په تیارو کې دي لاروکی «روښاني» عالي فکرونه
د« ملالې» دروند پړونی ، بې ستریو ته پـــــرده شـــــوه
د «نازو » په نامه خاندي ، د بازار هر جائې نجونه
«مسجدي» دی که «ملا» دی، د مسجد له نـــامـه تښتي
په کلدار او ریال خرڅ شول ،هم مذهب ،هم ایمانونه
«ابا سین»« آمو »ته ژاړي، د «هلمند » اوښکې شوې وچې
چې اوبو په ځای ئې زړو کې ، د سرو وینو دي موجونه
«هندو کش» په سپینه ږیره ،رنې اوښکې دی بهیـــــږي
چې په تور بازار ئې خرڅ شول ، ټول د سرو زرو کانونه
د هغو د غیرت څریکې ،نورې غـــــلـــې او ویدې دي
چې په ټیټو سترګو ئې وخښل د پردو د جام بنګونه
د افغان ستره ټبره ، سترګې وغـــورځوه پـــــاڅـــــه !
ستا وطن ته دي نیغ شوي د نیستۍ ترخه ګوانښونه
ننګ دې څه شو نوم دې څه شو ؟عزت څه او پت دې څه شو ؟
د «اکبر» له ګوره خیږي ، د اسې چیغې فریادونه
د پلرو د تورې بریښ لاړ ،اسارت په زنګ کې ورک شو
د خپل ورور په زړه دې تش کړل ،د پردیو تو پکونه

د پردیو تر لاس لاندې ، نه عزت شته او نه پـــــت شته
دي دنیا کې تل سرلوړي ، ټول خپلواکه ملتونه
سر هغه دی چې شو پورته ، مټ هغه چې وښـــوریـــږي
تل ژوندي هغه ځلمي دي ، چې آزاد ئې کړل ځانونه

ځه زمریه تری لوګی شه ، چې نظر ئې نه شي توره
چا چې غوڅ کړل په میړانه ، د پردو سر او لاسونه

۱۹۹۹/۵/۲

بلنه

ځي چې له وطن نه رنګ په رنـــګ غمونـــه وکړو
څه چې مو کرلی دی هغه فصلونه وریبو

پاکې ارادې او نیکې هیلې که سر خـــوره شـوې
ځې چې د ناولو سر خورو ، سرونه وریبو

کله د چا لاس، کله پښه او کـــله ســر غـــوځ دی
دې د ژوند لو ګړو نه خوني لاسونه وریبو

هر یو د خپل پلار او د نیکونو دعـــا ګـــویه کړو
ځي د کفن کشو ددوران ، وختونه وریبو

هر څوک وائې څه په ما ئې څه؟ مـــا هر څه کړي دي
ځان نه را تاو کړي ، دا غلط خیالونه وریبو

څو پوری به خپلو کې د جنـــګ شر م ته غاړه ږدو
ځي چې ټول وطن نه ،د نفاق تخمونه وریبو

څومره بې ننګي ده چـــې د بل دلاس آله واوســـو
خپل لاسونه یو کړو ، دا پردي زواکونه وریبو

څو چې سواري ئې شې نیزې تیري کوونـــکو ته
دوی چې دي کرلي ، دا اغزن ګلونه وریبو

دې و حشت ته غلی کښینا ستل پخپـلـــه جرم دی
ځي چې د عمل د لا س او پښو بندونه وریبو

قبر د شهید به کړو سنګر او شناخته ئې سپر ځانته
تورو او نیزو ته به دا ټول توغونه وریبو

درس به د عبرت ورځخه واخـلو مستقبل ژوند ته
ځمکې د ماضي نه به کره درسونه وریبو

دغه د تاریخ د آزموینې نوی دور دی
پا خیږئ زمرو چې د بري خوندونه وریبو

۱۹۹۹/۵/۳

زما د شعرونو یوه مجموعه چې نوم مې ورته« د لمبو کلی» ایښی وو ،د کابل له دولتي مطبعې او یو شمیر نورو کتابونو سره یو ځای د مجاهدینو به لاسو وسوځیده ،دا شعر په همدې مناسبت لیکل شوی دی.اوس چې د نومورې مجموعې شعرونه راسره نشته او له وطن نه هم «د لمبو کلی» جوړ دی نو دا مجموعه مې هم داسې وتومولـه.

د لمبو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی دا د ښکلو هیلو او اسرو کلی
هره خښته ئې زما ټوټه دزړه خټه ئې په وینو وه لمده دزړه
وه هوائې مسته ولوله د زړه دا مې وو د روح د اوسیدو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هلته اوسیدل مې امیدونه ټول هلته غوړیدل مې ارمانونه ټول
هلته نخیدل مې هوسونه ټول دا زما د ټولو اندیښنو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هلته جذبې مې د ځوانۍ پټې هلته انګازې مې دیارۍ پټې
هلته مې د زړه بې قراری پټې دا مې وو د مستو ولولو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته احساسات ټول خوټیدل زما هلته ټول رازونه ښکاریدل زما
هلته ټول غمونه بلیدل زما دا مې د ښادیو او غمو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هره پوله ئې حد وو د غمو زما هر پټی ئې کښت د ترانو زما
هر بوټی ئې ځاله دآرزو زما دا مې د شنیلیو او ورشو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
هر انګړ کې جوش وو د ژوندون غلی هر کور کې جنون وو د هامون غلی
هره خونه کې ئې نن، سبا ، پرون غلی دا مې وو د غلو تو فانو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هر خواته ژوندی وي د پاڅون هڅې
هر خوا غږيدلې د لټون هـــڅې
هر شی کې تودې وی د بدلون هڅې
دا مې وو د ځوانو تلوسو کـلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته کلمې لکه سکروټې وې
هلتـــه ارادې تر پولاد کلکې وې
هلته پیمانونه ټولې ګټې وې
داو و د زيـارکښو پرګنو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

دا کلی وو جوړ مې له شعرونو نه
ښکلو څلوريـــځـــو غـزلـونو نه
جوړ وو له روانو سيلا وونو نه
دا مې د احساس د پـــلوشـــو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

بل پرې مجاهد و سره اورونه کړل
جګ ئې ورته زړه نه تور دودونه کړل
خاورې او ايرې ئې سره لالونه کړل
جوړ تری شو د ورانو کنډوالـــو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

سم اټکل

زه دې یم شاعر او ته غزل زما
ته مې تلوسه او ته تکل زما
بار د ژوند په ولو سر ګرانه تل
زه یم مسافر، ته سر منزل زما
هر خوا دمې کوهي او ګړنګونه دي
ته د کړلیچنو لارو مل زما
زه بندي د غم د تورتمونو یم
ته دغو تیارو کې ئې مشعل زما
زه د ناهیلیو د کوهی یو سف
ته مې ئې نجات او ته اجل زما
دې ترخو یادونو کې چې پائمه
ته مې ئې خواږه او ته عسل زما
زړه خو دې به یو ځل رانه وړی دی
راشه یو ځل بیا ،ډک کړه ګوګل زما
ته به مې د ژوند د پائښت ستوری شې
سم مې وو بس دغه یو اټکل زما

۱۹۹۹/۵/۱۳

د مینې زمری

هغه د حسن ښاپیرۍ ده ، د ښکـــلا فرښته
له حیـــا ډکه شنه غوټۍ ده ، د وفا فرشته

هره اداء ئې د نظر ، په زړه خوښۍ راولـــي
د شنـــه چمن مسته هوسۍ ده د حیا فرشته

په ترنم کې د غږ، روح ته ،زندګي ورکـــوي
د مـــو سیقي د ملک شهۍ ده ، د رڼا فرشته

د تن له عطرو ئې وږمه د پسرلي اخـــلي ساه
تـــــړلی کان د خوشبوئۍ ده ، د بقا فرشته

هره غمزه ئې د دو ستر ګو ،یو زر غشـــي ولي
د شنه اسمان سخته ږلۍ ده د بریښنا فرشته

ځمکه ـ اسمان ئې د ښکلا د جلوو لـمر نیولی
د ټـــولو حورو شهزادګۍ ده، د دنیا فرشته

زمریه پام چې د هوس په دام ئـــــې کینوځې
د پښتـــــنې مینې زمرۍ ده،او زما فرشته

۱۹۹۹/۵/۲۴

عرش

مینه ژوند کې د انسان ، یـــو خزانه ده
د احساس او عاطفې د اسمان عرش دی

دا د ټولو زیـ+ورونو دُردانـــه ده
د خوښـــیو او غـــمـــونو تازیانه ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

د کاله اور

مینه څه ده ؟د ژوندون د کـــاله اور ده

یا د اور او د کـــــنګل یوه ټوټـه ده

بې له مینې د انسان زړه سوی سکور ده

یا د تو رو تیارو تل کې یو زوړ ګور ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه څه ده

مینه حسن ده ، وفا ده او بنکلا ده

مینه شور د زندګي ده او رڼا ده

د غرور او د غیرت د تاج الماس دی

مینه نن، مینه پرون، مینه سبا ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه

مینه ګل ده ، په ګـــلـــزار د سړیتوب
مینه لـــمر ده په سهـــار د سړیتوب

مینه ګنج ده چې بها ئې مونده نه شي
نه خرڅیږي په بـــازار د ســـړیتوب

۱۹۹۹/۶/۲۰

د اوبو تصویر

ته لکه غوټی د حیا شنو پانو کې پټه ښه
زه د تا په عشق کې لکه ګل غوندې رسوا خوشحال

ته زما د زړه صدف کې، ښکلې مرغلره ئې
زه دې په بازار د محبت کې په سودا خوشحال

ته بله ډیوه ، د شیشې منځ کې تل رنه واوسې
زه لکه پتنګ دې په طواف او په رڼا خوشحال

ته پښتنه ناوې ، د عفت شالوکې پټه ئې
زه لکه ماشوم دې د دیدار په تمنا خوشحال

ته د اسمان ستوری، رسیدل درته مهال بریښي
زه ورک مسافر ،دې په جلوو او په ځلا خوشحال

ته لکه ایمان مې ، د وجود په ذروبره ئې
زه د عشق عاصي دې په وعده دنن سبا خوشحال

ته ئې د اوبو تصویر ، چې لاس درو ړلی نه شمه
زه د وصال تږی ،په سراب یم د سارا خوشحال

ته لکه هوسۍ د ترئیدلو او ښکلا مثال
زه لکه زمری دې د خرام په تماشا خوشحال

۱۹۹۹/۶/۲۰

لټون

زه به وای مجنون که می لیلا چیرته مونـــدلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یـــما په خیر پـاچـــا د آریـــانـــا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د ګـــدایۍ راکـــړ
کاش !دې کوږ قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده !ته به وریت وی د حسرت په تناره کې اوس
سوزته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره ومه تـــر مـــرګـــه د زمري بخته
تاکې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

د اندیښنو لړۍ

شپـــــه دې د زلـــفـــــو ســـلســـلو اوږده کـــــــړه
کـــــه مـــا پـــــه دې ښکـــلو قـصـــو اوږده کـــړه
شـــم لـــه دې نیـــم نفس ژونـــدون نـــه لـــوګـی
چـــې ستـــــا ارزو ئـــې پـــه کـلـو اوږده کـــــړه
یـــــوه غمـــــزه وه ،د بـــنـــو لـــــه شـــــانـــه
چـــې ئـــې لـــړۍ د انـــدیـــښـنـــو اوږده کـــړه
کـــومـــې اداء تـــه دې قیـــامـــــت ووایـــــم؟
ورځ خـــــو د مـــــخ ، پـــــه پـــلوشـــو اوږده کړه
نـــه مـــړیـــدم دې ،پـــه دیـــدن بـــانـــــدې زه
چـــې مـــې خبـــره پـــــه ورو وروا وږده کـــــــړه
زمـــــریـــــه !سترګـــې له دنـــیا نـــه پـــور کړه
لـــحظـــــه د وصـــــل پـــــه کتـــــو اوږده کـــــړه !

۱۹۹۹/۶/۲۱

د مراد څرک

لـــــه حســـده لیـــــونـــــی شـــــم ائـپـنې تـــــــه
چـــې نـــیـولـــی ئـــې پـــه غـیـرکـې ستـــا تصـــویـــر دی
حســـنه تـــا دا شـــورمـــا شـــور پـــه دنـیـا جـــــور کړ؟
کـــه شکـــولـــی مـــې مجـــنون عشـــق ځنـــځـیـــــر دی
نـــظرځنـــــګـه لار پـــیـدا کـــړي ستـــا لیـــموتـــــه ؟
چـــې مـــد هـــوشـــه دې د مـــح رښـــا تـــه ځیـر دی
دا د مشـــــکو قـــافـــله پـــــه دې لار راغـــــله ؟
کـــه خـــرام کـــې چیـــرتـــه بـــیا زمـا نخـــچـیر دی؟!
چـــې پـــه هـــر قـــدم کـــې ، سل ځـایـــه لګیـــږي
دا زمـــا پـــه تـــندی لیـــک ، څنـــګه تقـــدیـــــر دی؟
د مـــرام پـــه غـــره به ،څـــرک د مـــراد وشـــي
هـــسـی نـــه چـــې بـــی پـــایـــانـــه دا شـــوګیـــر دی

۱۹۹۹/۶/۲۵

Download from:aghalibrary.com